

— Не, нѣмецъ е, хаскль отъ Драндабуръ...

Доиде третиятъ актъ. Сцената прѣдставлява пакъ палати. Графътъ се завържилъ вече отъ война, угриженъ и мраченъ, че не намира Геновева. Слугинята му подава Геновевиното писмо писано въ тъмницата на прѣдсмъртния ѝ часъ. Тя му расправя, че е жертва на Голосовата низостъ, че умира невинна, и го прощава... Графътъ чете всичко това високо, и хълца. Той плаче, той е отчаянъ. Зрителитѣ, и тѣ прѣживяватъ страданията му, и тѣ плачатъ — нѣкои съ гласъ поиматъ. Плаче бейтъ, който нѣма нужда вече отъ Григорьтъ. Това напрегнато състояние на душитѣ порасва още по-болѣзненно, когато графътъ заповѣда да му доведжтъ коварния Голоса — виновника на злощастията му. Голосъ се подава рошавъ, грозенъ, измжчвани отъ угриzenia, и окованъ въ букаитѣ на конашкия затворъ. Едно враждебно бръмчение на публиката го посрѣщя. Погледитѣ го устрѣлихъ разярени. Графътъ му чете писмото, въ което графинята и него прощава. Графътъ зарива пакъ, кжса си космитѣ, удря се въ гърдитѣ. Публиката пакъ захълца неодоливо. Кака Гинка и тя рони сълзи, но иска да успокои другитѣ:

— Не плачете, мари, Геновева е жива въ гората!

Нѣколко бабички, които непознаватъ пиесата, се обаждатъ очудени.

— Гинке, жива ли била? ами да му се каже на горкиятъ да не плаче, каза баба Нетковица; а баба Хаджи Павлювица не се одържѣ и извика прѣзъ сълзи на графа:

— Бре, баби, не плачи, бре, булката е жива!

Между това, Голосъ лудува. Той гледа страшно съ испулени очи, съ настрѣхнѣла чорлава коса, маха, криви се и скърца зѣби отчаяно. Съвѣстьта го гризе люто; но страданията му принасятъ облекчение на народа. Люто злорадство се изобразява по лицата. „Хакъ му е“ думатъ женитѣ. Тѣхъ даже ги е ядъ на Геновева, че го прощава въ писмото си. Майка му, като гледа печалното състояние